

Pekingi világbajnokság szarvasi lányokkal 1. rész

Az INTERSTENO – gyorsírók és gépírók, szövegszerkesztők nemzetközi szervezete – idén rendezte meg a 47. kongresszusát és a világbajnokságot 2009. augusztus 15-21. között, ezúttal a messzi Kínában. A világméretű rendezvényen négy szarvasi versenyző is részt vehetett, akik korábbi kiváló eredményeik alapján kerültek a magyar csapatba.

A repülőgép augusztus 10-én hétfőn délután kettő órakor indult Ferihegyről a 25 fős magyar csapattal, s augusztus 11-én



Indulás előtt

kedden érkezett a pekingi repülőtérre reggel fél hatkor. A több mint kilenc órás út és a hat órás időeltolódás kicsit megviselte a csapatot, ennek ellenére mosolyogva cipeltük nehéz bőröndjeinket és kézipoggyászaikat a rengeteg ellenőrzési ponton, és szintén mosolyogva viseltük el, hogy legalább tíz alkalommal ellenőrizték a hőmérsékletünket. Szállásunk az Olimpiai Sport Centrumban volt, ahol két fős szobákat kaptunk, melyekben különálló fürdőszoba, tévé és internet hozzáférés volt. A hotel mindössze néhány méterre volt az olimpia helyszínétől a Fészektől és a Vízi Kockától.

Még csak néhány óra telt el ott tartózkodásunktól, ám szinte azonnal felfigyeltünk a kontrasztokra: az óriási felhőkarcolókra

és a nyomornegyedekre, a nagy szmogra és az utcákon lévő tisztaságra. Megtapasztalhattuk az ottani közlekedési morált, ahol nincs ideges sofőr, nem kiabálnak egymással az emberek, a dudát is csak figyelemfelkeltő jelzésként használják. A közlekedési lámpáknak és az útra festett jelzéseknek nem mindig tulajdonítanak jelentőséget, azonban egyetlen balesetnek sem lehettünk szemtanúi. Legkényelmesebb és legolcsóbb helyi közlekedési eszközünknek a taxi bizonyult, melyben úgy éreztük magunkat, mint egy számítógépes autós játékban. Néha csak néhány centiméter választotta el egyik autót a másiktól, néha egy-egy riksa vágott ki elénk, néha pedig csak sűrű sávváltások közepette tudtunk a mellékútra letérni.

Az emberek rendkívül kedvesek annak ellenére, hogy a saját nyelvükön kívül csak kevesen beszélnek angolul, és ők is nagyon alapszinten. Így elég nehezen tudtuk megértetni magunkat, de a kínai-angol feliratos térkép csodákra volt képes. Furcsa, de egyben elképesztő, hogy az emberek nem idegeskednek amiatt, hogy mijük nincs, inkább annak örülnek, amijük van, nem találkoztunk hajléktalanokkal. Persze vannak jól menő üzletemberek, bankárok, közalkalmazottak, bolti eladók, de vannak, akik műanyag flakon gyűjtésével, utcasepréssel keresik a pénzt, a Nagy Falnál pedig találkoztunk olyanokkal is, akik a nagy hőségben felajánlották legyezőjüket néhány jüan-ért.

Odakint igazi „különlegességnek” számítottunk, nagyon kevesen láttak eddigi életük során európai embert, ezáltal mindenki megnézte minket, a bátrabbak pedig fényképet is készítettek velünk. Elég sok időt vett igénybe, mire nagyjából el tudtunk igazodni az ottani pénznemeken. Fő pénzük a Yuan, váltója a Yi Jiao, melyeket papír és alumínium formában is gyártanak.



Gyerekek között

A kínai éttermek mellett találhattunk olyan étteremláncot, mint például a Mc Donald's vagy a Pizza Hut, de túrázásaink alkalmával felfedeztünk egy nemrég nyílt Budapest Étterem nevű vendéglátóhelyet is. A boltok polcain kimondottan kínai termékeket találhattunk, így még azok tartalmát, összetevőjét sem tudtuk elolvasni európai betűk híján. Éhen nem haltunk, de az elhízástól sem kellett tartanunk. Főtt ételeik kiemelkedő jellegzetessége az édes, csípős íz, mely igencsak eltér az itthoni ízvilágtól. Nem találtunk sehol olyan kenyeret, kiflit vagy zsemlet, melyet itthon megvásárolhatunk, leginkább az édes, töltött péksütemények voltak jellemzőek.

A város megismerésének első állomása a Beihai Park volt, ahol a pagodás épületek és Buddha szobrok mellett lótszvirágok és bambuszfák tárultak elénk. Második napunkat a Kínai Nagy Fal, turisták által kevésbé látogatott részénél töltöttük, ahol meredek lépcsők, gyönyörű kilátás, hatalmas kőfalak és bástyák fogadtak bennünket. A fényképek által mutatott kép csak részben adja vissza azt az élményt, látványt és szabadságot, amit ott, a nagy falon élhattunk át. A másfél órás hegymászás, a 40 fok és a magas páratartalom szinte meg sem kottyant, másnap még csak egy kis izomlázról sem beszélhettünk, a nap pedig olyan észrevétlenül süttött bennünket, hogy nem a leégésnek, hanem a barnulásnak látszottak a nyomai.

Csütörtökön az állatkertben tettünk sétaút. A sétahajózás és a pandaház mellett bejutottunk a világ legnagyobb tropikáriumába, ahol a különleges halfajok, cápák között delfin-show-n és orosz-lánfóka-show-n is részt vehettünk. Szintén csodálatos élményben lehetett részünk, s a nap koronázásaként megkerestük azt a bizonyos Budapest Éttermet, ahol végre magyar ízeket kóstolhattunk, ezúttal brassói aprópecsenyét és somlói galuskát választottunk ki az étlapról. Megismerkedtünk a tulajdonossal, aki Budapestről érkezett Pekingbe, hogy magyar ízeket megismertesse a kínaiakkal.

Természetesen az átállás, a kirándulások és a szórakozás mellett nagy hangsúlyt fektettünk a mindennapos gyakorlásra is, hiszen nemcsak világot látni érkeztünk, hanem egy nagyon fontos verseny, a világbajnokság résztvevői is voltunk.

A versenyzők nevében: **Csikós Edina**



A Nagy Falnál